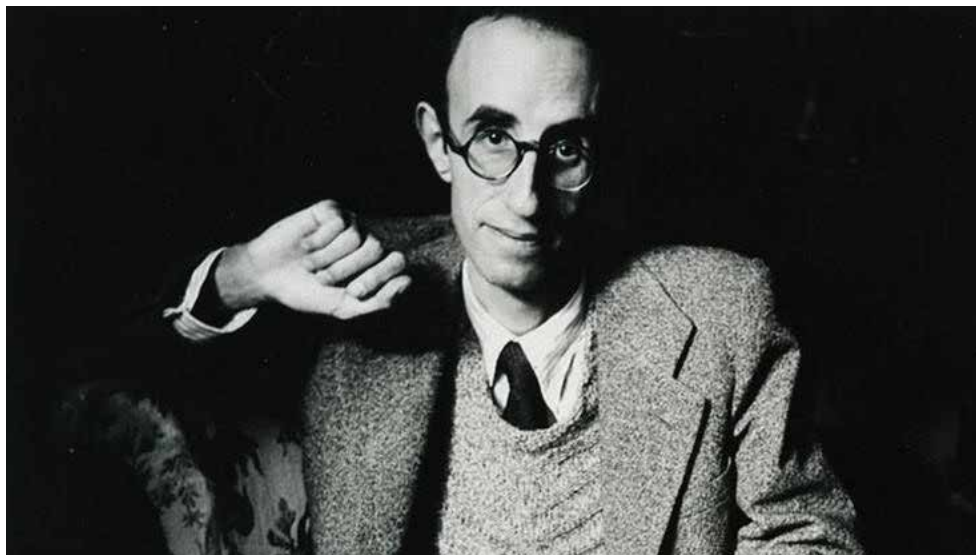

Ressò

novembre 18

Màrius Torres:
“És necessari que Ell creixi i jo minvi”

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

Màrius Torres: “És necessari que Ell creixi i jo minvi”

Des del començament de la seva vida, Màrius Torres i Perenya apuntava molt alt. Durant un temps semblava tenir-ho tot de cara. Havia nascut per triomfar. Fins i tot davant la complexa i radicalitzada societat catalana i espanyola del seu temps, hom diria que, aparentment sabia posicionar-se d'allò més bé. Tot va canviar el 1935 quan el jove doctor contrau una infecció gripal que se li complicarà greument. De sobte tot allò que assenyalava èxit a la seva vida personal, professional i potser també política queda en no res, havent de ser ingressat al sanatori antituberculós de Puigdolena, al Vallès Oriental, on malalt haurà d'estar pràcticament la resta de la seva curta vida. Morirà amb 32 anys, el 29 de desembre de 1942.

Tota la seva obra girarà en torn d'aquest absurd de la malaltia, el fracàs del seu projecte personal, el fracàs dels seus ideals polítics i civils, la religiositat i el sentit de la mort. Des d'aquí la seva obra literària s'aixeca com un meravellós i evocador monument que és capaç d'il·luminar totes aquestes foscors i convertir-les en poesia plena de suggeridores imatges de confiança i de pau. Màrius converteix el seu dolor, la seva soledat i el seu fracàs personal en una oració confiada a Déu. Sense por a la mort. Abocada a la solidaritat amb tots aquells que la vida els ha tractat malament. Com un veritable imitador del Crist, la seva dolorosa situació queda transformada en una finestra oberta a uns altres valors. Ja no es tracta de triomfar. Ja no es tracta de conquerir. Per a Màrius la vida s'ha convertit en un cant a la pau, i el sofriment li fa compartir el millor que hi pot haver en el cor de l'home. “És necessari que Ell creixi i jo minvi” -dirà Sant Joan Baptista-. I Màrius, com l'autèntic profeta del desert, es lliurarà sense desesperacions ni falses resignacions, a l'exercici de deixar-nos una pista creïble i provada de que és en aquest aparent desert on tot sembla parlar de la mort que neix la més gran esperança.

Ramon Mor

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: Màrius Torres:
“És necessari que Ell creixi i jo minvi”.

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Demanar perdó

“Benvolguts diocesans:

El dia 20 del mes passat el papa Francesc va publicar una carta dirigida a tot el Poble de Déu amb motiu dels escàndols d'índole sexual d'alguns clergues sobre fidels al seu càrrec, de forma especial, sobre menors d'edat. Reconeixia el pecat i el delicte dels membres de l'Església, demanava perdó a les víctimes en nom de tots els catòlics, sentia vergonya i penediment pel dany causat, desitjava col·laborar i generar una cultura capaç d'evitar situacions similars i ens demanava conversió personal concretada en la penitència i la pregària de tots envers tots. Estic segur que molts de vosaltres ja heu llegit la carta. A qui no ho hagi fet, us convido a la seva lectura. No puc reproduir aquí el seu contingut encara que la missiva és curta (quatre fulls) i de fàcil lectura. La meva obligació i la meva responsabilitat pastoral m'impulsen a participar dels mateixos sentiments i accions del Papa demanant-vos a tots els diocesans que accepteu les seves orientacions centrades en un tema concret que ens molesta i ens preocupa a tots, amb diferent grau de responsabilitat –molt més als pastors que als fidels, molt més als delinqüents que als innocents- i implicats tots per la nostra pertinença a un mateix Poble de Déu. Volent subratllar això últim, comença la carta amb aquestes paraules de sant Pau: “Quan un membre sofreix, tots els

Espai de reflexió i pregària

altres sofreixen amb ell” i acaba amb una petició concreta dirigint-se a tothom: “Que l’Esperit Sant ens doni la gràcia de la conversió i la unció interior per poder expressar davant aquests crims d’abús, la nostra compunció i la nostra decisió de lluitar amb valentia”.

El text de la carta sorprèn, commou i ens interpel·la. És massa seriós el tema. Són tràgiques les seves conseqüències. No tenen justificacions els motius. Tampoc cal disminuir la seva importància argumentant disculpes o utilitzant pretextos per a no assumir la pròpia responsabilitat. És cert que és petit el percentatge dels abusadors comparat amb la totalitat, que moltes altres institucions han tingut problemes similars, que ningú acostuma a demanar perdó per fets del passat i de responsabilitat individual, que en tots els sectors i organitzacions socials han ocorregut els mateixos abusos, que els mitjans de comunicació magnifiquen els fets que fan referència als catòlics, que és un atac furibund contra la nostra Església. El Papa no entra en aquests arguments; vol arribar al cor de tots nosaltres perquè canviem la nostra manera d’afrontar aquesta tragèdia i per transmetre amb transparència el rostre de Crist a la societat actual. I, per suposat, aquest gran drama complica molt la nostra pròpia credibilitat.

Cito unes frases de la carta per a la vostra reflexió: “El dolor d’aquestes víctimes és un gemec que clama al cel, que arriba a l’ànima i que durant molt temps va ser ignorat, callat o silenciàt”. “Amb vergonya i penediment, com a comunitat eclesial, assumim que no vam saber estar on havíem d’estar, que no vam actuar a temps reconeixent la magnitud i la gravetat del dany”. “Avui ens veiem desafiats com a Poble de Déu a assumir el dolor dels nostres germans vulnerats en la seva carn i en el seu esperit”. “Avui volem que la solidaritat entesa en el seu sentit més profund i desafiador, es converteixi en la nostra manera de fer la història present i futura”. “És necessari que cada batejat se senti involucrat en la transformació eclesial i social que tant necessitem”. “Demanem perdó pels pecats propis i aliens. La consciència de pecat ens ajuda a reconèixer els errors, els delictes i les ferides generades en el passat”.

No volia que passés més temps sense anunciar la meva responsabilitat i unir-me a les paraules del Papa. Que el Senyor ens concedeixi la llum suficient per buscar la veritat de les situacions i la dignitat de tots els nostres germans.

Amb la meva benedicció i afecte”.

Salvador Giménez, bisbe de Lleida.

Admiració, fascinació, amor i donació

Em preguntes què has de fer per seguir Jesucrist. Vols seguir-lo. Com?

ADMIRACIÓ.

Medita durant una estona cada dia els evangelis. Fixa la teva atenció de manera especial en Jesús. Veuràs com l'aniràs admirant: la seva senzillesa, la seva intel·ligència, la proximitat als malalts, als marginats, als infants... els consells, la sinceritat, la imaginació de les paràboles... Deixa que tot això et vagi impactant, supera les rutines i medita-ho com a novetat i com a llum en les foscos actuals. Realment, Jesús és admirable!!

FASCINACIÓ.

La clau per fer un pas endavant en el coneixement de Jesús és intentar contemplar el seu interior. Com a ser humà, la seva estructura psicològica es mou en els paràmetres humans. A partir de les realitats que admires, intenta descobrir els seus sentiments, les emocions del seu cor, les seves recerques, decepcions, amistats, dubtes, il·lusions, el seu món interior i la relació amb el Pare. Realment, la vida interior de Jesús, a mida que la vas intuïnt, és fascinant.

AMOR.

Com la fontana que neix del cor de la terra, l'amor neix de l'admiració i la fascinació. Així passa, no creus? Sobretot si l'altre et mostra un sentiment favorable, i més encara si et diu amb fets i paraules que ell t'estima fins i tot abans que tu el coneguis. Com interpretar, si no, aquelles paraules: "Veniu a mi tots els qui esteu cansats i afeixugats... que soc mans i humil de cor". El nostre amor, petit i fluctuant com una flama moguda pel vent de la vida, resulta que es troba amb el seu amor.

DONACIÓ.

Aquest amor no és per quedar-se contemplant mentre la vida passa. És un amor que t'agafa de la mà i diu: Anem!! Cap a la família, la comunitat, la professió, la política, el món. Actius, passius, contemplatius i creatius. Anem! No pas sols sinó en companyia, en grup. No pas els més creguts i autocomplaents. Vinga, que fa falta, que el temps corre, i hi ha tanta gent que pateix. Jo seré amb vosaltres fins a la fi dels temps. Què et sembla? D'acord, Senyor.

Per Jesús Renau

“Tot el mal fet en el món es resumeix en això: el menyspreu a la vida”

Estimats germans i germanes, bon dia!

La catequesi d'avui està dedicada a la Cinquena Paraula: no matar. El cinquè manament: no matar. Ja som a la segona part del Decàleg, la que fa referència a les relacions amb el proïsme, i aquest manament, amb la seva formulació concisa i categòrica, sorgeix com un mur de defensa del valor bàsic en les relacions humanes. I quin és el valor bàsic en les relacions humanes? El valor de la vida.[1] Per això diu, no matar. Es podria dir que tot el mal fet en el món es resumeix en això: el menyspreu a la vida. La vida és atacada per les guerres, per les organitzacions que exploten l'home – llegim en els diaris o veiem en els telenotícies tantes coses –, per les especulacions sobre la creació i per la cultura del rebuig, i per tots els sistemes que sotmeten l'existència humana a càlculs d'oportunitat, mentre un nombre escandalós de persones viu en unes condicions indignes de l'home. Això és menysprear la vida, és a dir, d'alguna manera, matar.

Un enfocament contradictori també permet la supressió de la vida humana en el si matern en nom de la salvaguarda d'altres drets. Però com pot ser terapèutic, civil o senzillament humà un acte que suprimeix la vida innocent i indefensa des del seu inici? Us pregunto: és just “fer fora” una vida humana per resoldre un problema? És just contractar un sicari per resoldre un problema? No es pot, no és just “fer fora” un ésser humà, encara que sigui petit, per resoldre un problema. És com llogar un botxí per resoldre un problema.

D'on ve tot això? La violència i el rebuig de la vida d'on vénen? De la por. L'acolliment de l'altre, de fet, és un repte a l'individualisme. Pensem, per exemple, quan es descobreix que una vida que neix és portadora d'una discapacitat, fins i tot greu. Els pares, en aquests casos dramàtics, necessiten una veritable proximitat, una autèntica solidaritat, per fer front a la realitat superant les pors comprensibles. En canvi sovint reben consells precipitats d'interrompre l'embaràs, és a dir és una manera de dir: “interromp l'embaràs” significa “fes fora algú”, directament.

Un nen malalt és com tots els necessitats de la terra, com un vell que necessita assistència, com tants pobres que lluiten per tirar endavant: ell o ella que es presenta com un problema, en realitat és un do de Déu

Col·laboracions

que em pot treure de l'egocentrisme i fer-me créixer en l'amor. La vida vulnerable ens mostra la sortida, el camí per salvar-nos d'una existència tancada sobre si mateixa i descobrir la joia de l'amor. I ara voldria aturar-me per agrair, agrair a tants voluntaris, agrair el fort voluntariat italià que és el més fort que jo he conegut mai. Gràcies.

I què fa que l'home rebutgi la vida? Són els ídols d'aquest món: els diners – millor treure's això del mig, perquè costarà –, el poder, l'èxit.

Aquests són els paràmetres incorrectes per valorar la vida. L'única mesura autèntica de la vida quina és? És l'amor, l'amor amb què Déu l'estima! L'amor amb què Déu estima la vida: aquesta és la mesura. L'amor amb què Déu estima cada vida humana.

De fet, quin és el sentit positiu de la Paraula «No matar»? Que Déu és un «amant de la vida», com acabem d'escoltar de la Lectura Bíblica.

El secret de la vida ens és revelat per com l'ha tractada el Fill de Déu que s'ha fet home per assumir, sobre la creu, el rebuig, la feblesa, la pobresa i el dolor (cf Jn 13,1). En cada infant malalt, en cada vell dèbil, en cada emigrant desesperat, en cada vida fràgil i amenaçada, Crist ens està buscant (cf. Mt 25,34-46), està buscant el nostre cor, per obrir-nos la joia de l'amor.

Val la pena acceptar tota vida perquè cada home val la sang de Crist mateix (cf. 1 Pt 1,18-19). No es pot menysprear allò que Déu ha estimat tant!

Hem de dir als homes i a les dones de tot el món: no menyspreu la vida! La vida dels altres, però també la pròpia, perquè per a ella també val el manament: «No matar». A tants joves se'ls diu: no menyspreu la vostra existència! Deixa de rebutjar l'obra de Déu! Tu ets una obra de Déu! No t'infravaloris, no et menyspreïs amb les addiccions que t'arruïnaran i et portaran a la mort!

Que ningú mesuri la vida segons els enganys d'aquest món, però que tothom s'aculli a si mateix i els altres en nom del Pare que ens ha creat. Ell és «amant de la vida»: és bonic això, "Déu és amant de la vida". I tots nosaltres som tan estimats, que ha enviat el seu Fill per nosaltres. «Déu en canvi – diu l'Evangeli – ha estimat tant el món que li ha donat el seu Fill unigènit, perquè qui creu en ell no mori, sinó que tingui la vida eterna» (Jn 3,16).

*Per Papa Francesc. Dv, 12/10/2018 a Les homilies del papa Francesc
Traducció de Josem M. Torrents Sauvage*

Mercedaris: 800 anys per la llibertat

Catedral de Barcelona,
10 d'agost del 1218.

Pere Nolasc, mercader de teles, funda un orde per garantir la llibertat dels cristians en la vivència de la seva fe. En una societat de confrontació, quan un captiu queia a les mans dels musulmans corria un risc greu de perdre la fe. Els mercedaris alliberaven els captius amb diners. En casos extrems, es canviaven per ells per retornar-los la llibertat i perdien la seva. Una mercè, un intercanvi gratuït. Aquest acte redemptor va provocar que la Verge Maria rebés l'advocació de la Mare de Déu de la Mercè. La seva devoció va arribar als confins de la terra. Barcelona la té com a patrona de la ciutat.

Els mercedaris, així com les congregacions mercedàries femenines, n'han interpretat el carisma d'acord amb els temps de la història. No hi ha vida humana plena sense l'exercici de la llibertat. Hi ha múltiples formes de captiveri que la retallen o l'eliminen. Els mercedaris i les mercedàries, avui, fidels als orígens, estan presents al món de la marginació, de la pobresa, de

les presons... Presents a les perifèries. Qualsevol amenaça de llibertat ha de ser neutralitzada per viure amb plenitud la vida i la fe. Els destinataris són totes aquelles persones, sense mirar-ne l'origen, la creença, la llengua, que pateixen deterioraments greus

en l'exercici de la seva llibertat. Són al costat dels que pateixen. No en jutgen el passat sinó que volen obrir horitzons de futur i d'esperança. Actituds de resiliència. Confiança en el fons del cor humà, malgrat els errors comesos o les injustícies rebudes. Són 800 anys lluitant per la llibertat dels altres, i posant en joc la seva vida fins al final. Actitud que es ratifica en un quart vot, que consisteix a donar la vida pels altres. Lliurament sense reserves. Fins al final. Gràcies a la Mare de Déu de la Mercè. Gràcies als mercedaris i mercedàries pels seus 800 anys en pro de la llibertat, essència de la fe i de la democràcia. Seria un error greu que Barcelona ho oblidés en la celebració de la seva festa major.

Per Lluís Serra

Viure conscientment, la proposta de M^a del Mar Albajar

“El Regne de Déu és una manera de relacionar-nos, és una possibilitat que no esdevé realitat, si jo no trio estimar i ser lliure.” Aquesta va ser la idea nuclear que la mare abadesa del monestir de Sant Benet de Montserrat, **Maria del Mar Albajar**, va intentar traslladar a un auditori que va mantenir l’atenció en tot moment en la ponència que va pronunciar el 12 d’octubre passat.

Albajar va agrair haver pogut aturar-se per poder preparar aquesta conferència que estava centrada en la iniciació, línia principal d’aquest curs de l’ACO: “L’evangelització és sempre relació interpersonal. Comunicar qui soc i rebre qui soc. I això, evidentment, porta a acció.” Igualment, va adreçar un missatge personal al moviment: “Gràcies perquè existiu, la vostra fe, el vostre Moviment ajuden a transformar el món.”

Conversió, gratuïtat, autorecepció, autodonació, *shalom*, són alguns dels conceptes que va emprar Albajar i que van donar peu a un fructífer torn de preguntes i respostes. El treball, per qui ho va voler, es va allargar amb les preguntes que l’abadessa va suggerir als grups: Agafo una idea que m’ha agradat i hi estic d’acord; Quina experiència personal tinc d’aquesta idea, perquè ja n’he fet experiència o perquè no n’he fet experiència? Què aporta/canvia a la meua vida? com ho puc explicar amb les meves paraules?; Què crec que val la pena compartir avui al nostre entorn de la nostra fe? de què té necessitat el nostre entorn que ho trobo en la meua fe?

Per Joan Andreu Parra

Aturar-se. Cicle B. La fe de l'amor

Després de les polèmiques de la jornada, Marc ens presenta Jesús assegut al temple, davant la sala del tresor. Mirava com la gent hi tirava diners. Molts rics n'hi tiraven molts. Però arribà una viuda pobra i hi tirà dues monedes (uns poquets cèntims d'euro). Jesús se la mirà afablement. Donà tot el que tenia. Aquells ralets van entrar-hi directament. Les peces de plata rebotaven i queien fora.

La fe de l'amor, de la generositat. Sentir-se mirat per Jesús. Aquella viuda va comptar les monedes: una, dues... és tan poca cosa; i ho donà tot! Déu proveirà.

Com podem veure, l'Evangeli –gairebé sempre – ens presenta situacions “límit”. És el model de la vida cristiana i cadascú ha de trobar el seu sistema per arribar-hi. Per damunt de tot, cal despullar-nos de totes aquelles positures tan nostres que ens amaguen la mirada de Jesús, i que jo resumiria en la manca de senzillesa i de disponibilitat.

La fe de l'amor ens ho fa esperar tot de Déu, i Déu ho espera tot de nosaltres. És la confiança mútua la que s'hi juga en els riscos de la nostra vida quotidiana.

“Donar-ho tot o donar del que ens sobra”. En la comptabilitat especial de Jesús, les xifres són importants, no per la quantia, sinó per la procedència.

Si només fas el que pots, no ets capaç de fer res. L'amor, traduït en generositat, no sap on acaba l'escassetat.

Mn. Pere- diaca

Espero que aquest sigui un text més breu de l'habitual. I no és sobre alguna cosa vista o llegida recentment.

És més aviat una llarga reflexió recent sobre alguna cosa que porto observant durant diversos anys i que encara no havia acabat d'encaixar en el seu més profund significat.

Em refereixo a la memòria gràfica que la humanitat ha desenvolupat des dels seus orígens i que ha tingut sempre l'objectiu de ser compartida. Aquestes coves i abrics prehistòrics en què els nostres més llunyans avantpassats van recordar escenes de vida. Perquè necessitat de vida era la caça. I van representar animals caçats o invocats, però també es van representar a ells mateixos caçant i ballant

Després van arribar les escultures, els gravats, les pintures ... i per fi la ciència ens va regalar la fotografia (avui gairebé objecte d'abús a través dels mòbils), però tot és memòria i sobretot **desig de compartir**.

Des de l'aparició de la imatge gràfica a través de la fotografia, han crescut les propostes, modestes de vegades, però també

bastants vegades molt creatives. I una tècnica nascuda a la ciència s'ha convertit en art. Ha anat creixent a través dels anys fins a fer-se perfectament normal que els vestíbuls de cinemes i teatres exhibeixin el material gràfic de les seves obres, o que es muntin exposicions de gran format sobre una època, un succés, un personatge.

Tot això em va venir al cap recentment en observar en un restaurant proper a un teatre, una acurada decoració permanent dels seus fons antics (fotografies en blanc i negre) perfectament emmarcades i omplint una enorme paret de la memòria compartida d'artistes-clients. Resultava impressionant i emotiu.

Avui moltes commemoracions compten entre els seus esdeveniments amb exposicions gràfiques. Els museus programen l'obra de grans fotògrafs. Fins i tot, hi ha Sales d'Art que s'especialitzen en les mostres fotogràfiques ...

Però aquest és un altre tema. Un altre dia parlarem de la gran quantitat i qualitat de Sales d'Art que hi ha a Barcelona. Queda dit.

María Jesús Ramos

Agenda 2018

Novembre

Dijous 8: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema III – MÀRIUS TORRES I PERENYA

Desembre

Dijous 13: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – ETTY HILESSUM

Agenda 2019

Gener

Dijous 10: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – PIERRE THEILHARD DE CHARDIN

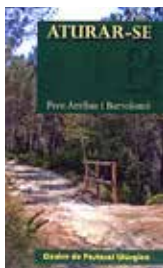
Febrer

Dijous 7: Reunió d'animadors.

A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – GIANNA BERETTA MOLLA

El Temari del curs 2018-2019 és, “**Testimonis de Jesucrist al segle XX**” del P.Jesús Renau. També usem els llibres del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé com a complement de lectura. Aquests són un recull de “reflexions”, dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluc, any litúrgic C. El seu preu és de 10 euros cadascún i els trobareu a Secretaria i a les Llibreries Claret.

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN